

Треба погледати домаћи филм „Три карте за Холивуд”, па схватити какав је одјек украјинске кризе у Србији. Ко је за Русе, ко за Американце, а ко за ЕУ, обичан свет, па и део наше политичке елите не може без категоричког сврставања на ову или ону страну. Чим изрекнете став према Криму и Украјини аутоматски вам следи каталогизација, одмах вас стављају у ову или ону фиоку. По мени, тежња ка утврђивању политичког идентитета неистомишљеника тоталитарна је неуроza, она се увек формира и учвршћује, па и храни на витаминима мржње. Њој увек недостаје још нешто да би била у потпуности задовољена, она никада није смирена. И у томе се разликује од демократије.

Запад је после 1991. годинама третирао Русију као поражену земљу у хладном рату, сва обећања и договори са том земљом били су изиграни, што је значило да хладни рат против Русије никада и није престао. Али ако то и докажете чињеницама, онда сте ви, ипак, противник западне цивилизације. Да ли је западна цивилизација уопште и аналитичка категорија, где она почиње, а где се завршава, је ли то, заправо, једна магловита концепција, ни географска, ни културна, ни верска, ни идеолошка, то вам данас нити један политичар од Триглава до Вардара неће смести да каже. Или неће знати. Односно, од Триглава до Вардара сведоци смо „политичког пропадања” држава, па и нација, иако је, парадоксално, југословенски распад био мање-више тријумф етничке државе. А парола је била: „Држава или ништа”.

Државни идентитет захтева територију, жеља за територијом је борац за идентитет, заправо, његов наоружани огранак. Ни најизолованијем брђанину руске нације на Криму није било непознато да његов народ има право, као сваки други, да управља собом усаглашавањем идентитета и територије. Да ли би он то заборавио када тамо где живи не би постојао радио или телевизија који објављују емисије на његовом језику с циљем да пробуде његов територијални „либидо”? Цепанье државног идентитета бивше СФРЈ, уз то што је изнуђивање националне територије обично било праћено хомогенизацијом на штету мањина, није наишло на неку већу осуду интелектуалне Србије, о другим југорепубликама да и не говорим. Запад је то цепенье и подржао, сада су због Крима и Украјине сви одједном забринути. Територијални интегритет и идентитет СФРЈ, па

после и Србије са Косовом, дакле није био важан, али је зато територијални интегритет и идентитет Украјине сада драматично питање. Можда, али то је само последица глобализоване балканизације у Европи, то јест глобализација је подстакла политичку, па и културну фрагментацију: повлачење, отпор, одбрану или инвентивност. Све као последње уточиште у коме може да се афирмише различитост.

Срби, Словенци, Хрвати, Муслимани, Црногорци и Македонци нису више хтели да буду Југословени док је тржиште знатно фаворизовало ову дисперзију. После је све ишло по шаблону, народи се цепају на племена, домаћинства на породице, идеологије на афоризме, а културе на спотове. Једноставно, понудили смо се тржишту на сегменте, а спој нових државних идентитета бивших југорепублика и тржишта функционисао је суптилније него што би се могло веровати. Народи бивше СФРЈ учествовали су у „светском форуму идентитета”, баш као нека музичка група из Сиња или Лесковца, која се инспирише америчким репом у трагању за својим коренима.

Данас је Европа више раскрсница него цивилизација. Управо у том контексту политичка мимикрија званичног Београда о питању кризе око Украјине у овом случају не подразумева и аутоматско прихватање заједничких европских ставова. И то је добро за Србију, јер посредовање је и у политици најкраћи пут ка аутентичности. Србија не сме да дозволи да на свом путу ка ЕУ западне у апсолутни синкретизам „новог доба”, или „новог поретка”, где се аутоматски прихвата сваки ЕУ став без икакве потребе за рационалном контролом. Јер, у светском супермаркету политике, где је понуда – признао то неко или не – све већа, треба да по својој жељи бирамо веровања и вредности. То је право, као што каже Серж Грузински: „Да припадамо већем броју светова у једном једином животу.” Што се више излажемо у свету, то више треба да водимо рачуна о свом идентитету. То није нарцисоидност према малим разликама, по Фројду, већ начин да се тотално не изгубимо растрзани између Истока и Запада. Нама сада заиста не треба нека нова Јалта у Србији или око Србије...

(Политика)